VÂNĂTORUL

de Dario Pecarov

Cine ar zice că Rud Alvin Tazman nu avea nici un merit pentru averea uriaşă pe care a dobîndit-o ar fi cu siguranţă rău intenţionat însă nu departe de adevăr. Încă de mic toţi cei care îl cunoşteau hotărîseră că e un nătîng, că n-are să reuşească nimic în viaţă, aşa că Rud trebui să se descurce de unul singur. Născut pe unul dintre sateliţii uriaşei Vega, alese varianta cea mai la îndemînă, se mută la sora mai mare pe planetă şi, în scurt timp, deveni un cunoscut al cazinourilor. Îşi găsi o slujbă bună prin intermediul sorei la staţiile de captare a energiei solare însă găsi munca istovitoare şi renunţă sec după primul salariu pe care, de altfel, îl pierdu la ruletă în aceeaşi seară. În scurt timp se trezi cu datorii mari pe cap după cîteva mese neinspirate la care pariase bani pe care nu-i avea. Împrumută în stînga şi în dreapta, şi, în cele din urmă, datoriile se făcură şi mai mari, aşa că fugi, se ascunse zile în şir de teama cămătarilor, mînca ce-i cădea în mînă şi cu siguranţă nici măcar el n-ar fi crezut din starea în care se afla, că avea să scrie un nume important în istorie. Cel mai important.

Dar iată cum se întîmplă acest fapt neprevăzut:

După mai multe săptămîni de vagabondaj îl întîlnii întîmplător pe o stradă mărginaşă a oraşului, cu hainele rupte, nespălat, cu o barbă deasă ce-i acoperea chipul şi datorită căreia aş fi trecut clătinînd din cap pe lîngă el, fără a-l recunoaşte, dacă nu mi-ar fi sărit în faţă să mă implore să mai am răbdare, că-mi va plăti, că e pe cale să se reabiliteze, că şi-a găsit o slujbă, şi alte minciuni de acest fel. Îmi datora nişte bani, puţini, de care de altfel uitasem şi pe care nu mai contam. Îl privii uimit:

- Cum? N-ai aflat? Taică-tu a murit ieri. Mîine se deschide testamentul.

Îi întorsei spatele, iar el rămase mut în urma mea. Mă transformasem fără voie într-un mesager al morţii părintelui, veste pe care, sînt convins, i-am dat-o prea sec, însă l-am întîlnit pe nepregătite.

A doua zi, vagbondul din ajun fu uitat cu desăvîrşire. Un băiat arătos, curat, bărbierit, într-un costum nou, negru, păşea pe holurile clădirilor administrative, alături de o doamnă mai în vîrstă, care izbucnea adeseori în plîns şi pe care o îmbărbăta

strîngîndu-i mîna în ale lui. Moştenirea nu uimi pe nimeni, bătrînul adunase puţine. Casa de pe satelit îi reveni fiului, împreună cu ceva terenuri ce o înconjurau şi tot ce se afla în casă, iar apartamentul de pe Vega, împreună cu acţiunile la Plantaţie, fiicei. Alvin se descotorosi de terenuri în următoarea săptămînă pentru a-şi plăti datoriile, iar cînd totul se rezolvă fără zarvă se retrase în casă să se odihnească şi să-şi plîngă tatăl.

Am trecut de cîteva ori pe la el înainte de a deveni un om important şi m-a primit în biblioteca frumoasă de la parter pe care am admirat-o mereu cînd îi vizitam tatăl. Văzîndu-mă entuziasmat de cărţile ce miroseau a vechi, cum trec cu privirea peste titlurile unor autori antici de pe Terra, dinainte de expediţii, şi că asta mă încîntă, radie gîndindu-se că poate scăpa de vechituri şi încă să mai primească şi ceva bani pe ele.

- Ţi le vînd, dacă vrei. La un preţ corect, desigur.

Pesemne că suma pe care i-am oferit-o era mai mult decît spera să obţină pentru că nici măcar nu încercă să negocieze, ceea ce nu-i stătea deloc în fire. Am căzut de acord să mă întorc cu un vehicul de transport a doua zi să le iau.

M-am mirat a doua zi să-l găsesc în vîrful grămezilor de cărţi.

- Pe cînd îmi va veni apetitul pentru cultură, spuse rîzînd, vreau să am la dispoziţie ceva. Încă una şi gata.

După părerea lui, cele şase-şapte cărţi pe care le puse pachet alături, pe masă, ar fi trebuit să fie suficiente pentru a face din el un savant. Răscoli ca într-o grămadă de bălegar prin cărţi şi rămase în mînă cu una destul de veche, ale cărei coperte încercau să redea o navă antică de navigat pe apă, cu pînze înalte, corp construit din lemn, ceea ce mi se păru curată fantezie ţinînd cont de lipsa acută a acestui material pe Terra. Titlul trebuie să îi fi atras atenţia pentru că încă se holba nedumerit pe coperta ce conţinea literele frumos lucrate care compuneau titlul Voiajele lui Abel Tasman. Se miră grozav să vadă înscris pe o carte un nume ce semăna cu al său atît de mult. Se aşeză la masă cu cartea în mînă şi o răsfoi sub privirile mele amuzate şi tocmai atunci se petrecu evenimentul ce avea să îi schimbe destinul. În timp ce frunzărea cartea, cîteva pagini dintr-un jurnal vechi căzură pe masă, în faţa noastră.

- Ce-or mai fi şi astea? spuse.

Apoi, cum aveam deja hîrtiile în mînă, mă îndemnă să citesc cu voce tare.

Am început să citesc prima foaie, datată 13 martie 2013:

Unii ar spune că sînt arogant, dar e nedrept să acuzi un om pentru lucruri pe care nu are cum să le schimbe, peste care nu are nici o putere. Dacă de copil n-am simţit nici o greutate, şi le-am primit toate pe tavă, nu e meritul meu, nu e vina mea. Aşa a fost să fie. Sînt conştient că, la fel de simplu puteam să mă nasc în vreun sat măcinat de boli şi războaie, gustînd din plin mizeria şi săracia. Totuşi sînt aici şi acum, fiul celui mai bogat om al Europei…

M-am oprit să-l privesc pe Rud, iar acesta se încruntă şi-mi spuse pe un ton serios:

- Nu te opri, citeşte mai departe!

Am zîmbit şi-am sărit cîteva paragrafe mai jos.

Lumina din oraşele noastre face cerul să pară gol, şi astfel uităm că mai există şi altceva acolo sus decît Pămîntul nostru, decît problemele noastre, decît lumea noastră mică. Am ieşit departe de oraş împreună cu Rahaela, ieri noapte, la marginea deşertului, să privim stelele. E un sentiment pe care puţini oameni îl mai simt pe Pămînt, la urma urmei de ce ar vrea un om care munceşte zile întregi să privească stelele în locul unui somn odihnitor? Tocmai despre asta povesteam cînd mi-a venit o idee despre care a spus că e bizară, totuşi romantică. Auzisem cu cîteva zile în urmă de un institut, ASE, Administrarea Spaţiului Extraplanetar, unde puteai să cumperi orice corp din afara atmosferei terestre. I-am spus Rahaelei să-şi aleagă o stea, oricare, apoi să mergem să i-o cumpăr drept cadou pentru aniversarea ei ce se apropia. A rîs amuzată de idee şi după ce a privit cîteva minute cerul mi-a arătat o stea, Meissa, după cum am aflat mai tîrziu, cînd ne-am trezit în mîini cu hîrtia ce demonstra că steaua aparţine celui ce posedă actul respectiv.

Rud tresări. Puse mîna pe Voiajele lui Abel Tasman şi răsfoi cartea filă cu filă şi nu mică îi fu mirarea să descopere documentul pe la mijlocul cărţii, lipit pe una dintre pagini. Am început să rîd, cel mai probabil de necaz, pentru că la fel de uşor puteam să descopăr eu însumi hîrtia, şi atunci lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Am căutat împreună în Enciclopedia Spaţială şi am rămas rămas fără cuvinte descoperind că pe orbita

Meissei se învîrtea Vînătorul, cea mai mare sursă de lemn din Confederaţie. Lemn sau diamant, în ochii multora între acestea două nu exista nici o diferenţă. Însă planeta aparţinea Guvernului. Am rămas dezamăgiţi pentru că documentul ar fi putut să fie de folos cînd venea vorba de o planetă nerevendicată. Dar ce se putea face cînd ea aparţinea Guvernului? Un eventual proces ne-ar fi făcut să părem cel puţin la fel de ridicoli ca în vechea povestire „Omul care a cumpărat soarele” în care, după ce cumpără steaua unui întreg sistem planetar, un politician cere taxă pentru lumină şi căldură de la şase planete ce depindeau de steaua respectivă. Am decis totuşi că merită să verificăm dacă documentul e autentic, aşa că am apelat la un fost coleg al meu. L-a verificat sub ochii noştri, materialul nedegradabil era autentic, vechi de aproape 500 de ani.

- Ţineţi în mînă, în momentul acesta, diamant curat, băieţi. Mii de tone de diamant, ne-a spus şi ne-a întins călduros mîna. Felicitări!

L-am privit amîndoi neîncrezători pentru că tonul lui categoric avu darul să ne intimideze. Ne zîmbi prieteneşte şi se hotărî să ne scoată din încurcătură.

- Vă gîndiţi probabil că nimeni nu se poate pune cu Guvernul. Aflaţi, domnilor, că există instanţe superioare şi, mai ales, că un document ca acesta, ce prezintă vechea siglă ASE, actuala Autoritate Cosmică, nici măcar nu necesită deschiderea unui proces. Sînteţi bogaţi, domnilor!

Ne-am îmbraţişat, Rud fericit la culme, eu fără a-mi putea reţine gîndul că „domnilor”, la plural, suna drept o ironie răutăcioasă, cu toate că bietul om nici măcar nu ştia că eu nu sînt parte din această fabuloasă schimbare de poziţie socială. Mă grăbii să-l îndemn pe Rud să păstreze documentul secret şi, mai ales, într-un loc ascuns, pînă ce vom face demersurile spre a lua în posesie Meissa cu toate cele şase planete ale sale.

Vestea se răspîndi mai repede decît lumina în întreaga Confederaţie, Rud Alvin Tazman deveni principalul personaj al buletinelor de ştiri pe mai toate lumile. El era omul căruia guvernul a trebuit să-i cedeze, şi încă să-i plătească despăgubiri, preţul corect pentru tot lemnul tăiat de pe Vînător. După toate aceste lucruri am decis că venise momentul să mă îndepărtez de toată afacerea, să mă întorc la viaţa liniştită de care

avusesem parte pînă atunci, poate să mă bucur atît cît s-ar fi putut de cărţile vechi pe care le cumpărasem.

- Am intrat împreună în asta, îmi spuse Rudgerus Alvin Tazman, şi nici măcar nu pot să îmi închipui că nu vom continua împreună toată povestea.

Oportunitatea de a deveni mîna lui dreaptă mi se păru o consolare suficientă, şi mai ales logică, cu toate că nu simţeam deloc necesitatea vieţii tumultuoase pe care o impunea noua mea poziţie. Ne-am îmbarcat pe Mocha, o navetă mică, de două persoane, de un lux pe care nu mi l-am închipuit vreodată, şi pe care Alvin o numise după prima navă a cărui căpitan fusese demult Abel Tasman în călătoriile sale pe mările Pămîntului. Alvin devenise convins că era descendentul marelui explorator şi, cum era relativ imposibil de dovedit sau de negat, originile sale olandeze făceau ca afirmaţia să îi fie luată de bună de toată lumea. Această primă călătorie pe Vînător fu genul acela de călătorie de care eşti condamnat să-ţi aminteşti toată viaţa. Cum în apropierea planetei Tunelul era în lucru, am avut nevoie de trei zile să parcurgem spaţiul de la cea mai apropiată cosmo-staţie, şi trebuie să spun nu mi-au lipsit zgomotele civilizaţiei niciodată mai mult decît în acele trei zile, în inima unui univers tăcut, întunecat, lipsit de interes. Ne-a întîmpinat Pescarul, la sfîrşitul celei de-a treia zi, planeta geamănă a Vînătorului, cu suprafaţa iradiind o lumină albastră, răvăşită de uragane pe oceanul ce cuprindea întreaga suprafaţă şi ne-am văzut nevoiţi să facem un ocol spre a evita atmosfera periculoasă a planetei ce trebuise să suporte toată furia sistemului planetar, pentru a face posibilă viaţa pe fratele mai mare. Era, cum s-ar spune, fratele lipsit de noroc. Vînătorul începu cîte puţin să ne arate întinderea verde, cu mici pete albăstrui, ochiuri de apă, ce presărau ici şi colo suprafaţa calmă, liniştită, lipsită de furia dezlănţuită a planetei din vecinătate. Ne-am îndreptat atenţia spre un punct minuscul, maroniu, puţin deasupra ecuatorului, cînd planeta ni se revelă în toată splendoarea ei, am trecut repede Poarta Planetară de Control, am străbătut fără nici o greutate atmosfera, şi-am aterizat în colonia de defrişare, un mare furnicar, plin de oameni, excavatoare, şi tot felul de maşinării. Totuşi, nimic nu era lăsat la voia întîmplării, dezordinea aparentă era doar o iluzie. În fapt, fiecare om ştia exact ce are de făcut după cum aveam să aflăm mai tîrziu. Am

aterizat pe un dreptunghi de asfalt în apropierea barăcilor în care locuiau muncitorii, oameni de tot felul, din toate colţurile Confederaţiei, care veniseră să trudească pentru o slujbă extrem de bine plătită. Sosirea noastră a trecut neobservată, cu excepţia cîtorva oameni vînjoşi ce-şi făceau treaba prin zonă şi care ne-au privit fără prea mult interes, astfel că am ajuns la concluzia că cei mai mulţi habar nu aveau că planeta are un nou proprietar. De la sol, pădurea era total diferită faţă de imaginea pe care mi-o făcusem în aer. Copacii erau de-a dreptul gigantici, cu o înalţime ce depăşea cu mult o sută cincizeci de metri, şi un diametru de vreo cincizeci. Ceea ce crezusem că sînt nişte mici maşinării se dovediseră nişte monştri pe măsura pădurii împotriva căreia se luptau. Aici, totul era la superlativ, chiar şi oamenii care munceau în două schimburi şi care erau de multe ori cu două capete mai înalţi decît noi. În timp ce priveam mirat arborii gigantici Rud îmi trînti rîzînd o palmă peste spate:

- Nici o grijă, căpitane, cu cît mai mari, cu atît mai bine!

Între timp un bărbat masiv, plin de muşchi, cu parul lung, roşu, prins în coadă la spate, care purta o mustaţă deasă, la fel de roşie, ce se prelungea pînă pe marginea bărbiei, îşi făcu loc cu cizmele mari, impermeabile, prin noroiul din afara pistei de aterizare pînă lîngă noi. Ne privi încruntat, tinînd la piept două perechi de cizme, ignoră mîna întinsă de Rudgerus Alvin Tazman care se grăbi să se prezinte, ne aruncă cizmele la picioare, iar în timp ce noi ne chinuiam să ne încălţăm, roşcatul se hotărî să ne arate că şi vocea îi era la fel de înspăimîntătoare ca aspectul şi, mai ales, că nu ne vede deloc cu ochi buni:

- Să fim înţeleşi, în locul ăsta eu sînt cel care comandă. Oi fi tu proprietarul planetei, însă dacă ai vreo problemă cu asta, eu şi băieţii mei ne luăm jucăriile şi plecăm. Cam astea-s regulile pe aici! Şi dacă tot veni vorba, va trebui din cînd în cînd să fii orb şi surd.

Ne aruncă un rînjet diavolesc ce i se potrivea de minune pe faţă, apoi ne întoarse spatele:

- Să vă arăt locuinţele voastre.

Rud mă privi ridicînd din urmeri şi făcu un gest care lăsa să se înţeleagă că roşcatul ăsta fioros i se părea de-a dreptul ţicnit. L-am urmat pînă în apropiere la barăcile muncitorilor, unde ne arătă două ceva mai spaţioase în care trebuia să locuim pe perioada şederii noastre acolo. Rud se întunecă puţin la faţă,

privi în sus spre ochii verzi ai celui cu părul roşu, şi nu ţin minte să-l mai fi văzut vreodată în starea asta.

- Puţin îmi pasă de jucăriile tale şi de oamenii tăi! Ai fost anunţat de o săptămînă că urmează să sosesc pe planetă şi tot ce poţi să-mi oferi e asta? Un comportament ca cel de azi n-am să-l mai tolerez încă o dată. Ne întîlnim într-o oră, aici, pentru noi ordine.

Roşcovanul plecă rîzînd, iar Rud scăpă cîteva înjurături în urma lui.

- Uite ce e, îmi spuse, trebuie să protejăm cu orice preţ documentul, pentru că fără el sîntem la bunul plac al lor, al tuturor.

Porni computerul şi îmi arătă planurile unei construcţii, o adevărată fortăreaţă, care trebuia să reziste la orice fel de asalt şi care adăpostea în centrul ei o cameră nu foarte mare în care urma să fie închis un seif, iar în seif, documentul. Noi doi urma să fim singurii care vor avea acces la acel seif. Clădirea, văzută din exterior, trebuia să fie un cub perfect, cu o singură intrare, păzită fără oprire în trei puncte succesive, trebuia să fie indistructibilă atît faţă de foc, apă, lovituri, de fapt orice fel de impact pînă la un anumit grad de violenţă. O oră mai tîrziu, roşcovanul preluă proiectul şi primi termen o săptămînă pentru finalizarea lui.

- Cum te numeşti, băiete?

Apelativul pe care îl folosi Rud mi se păru comic, pentru că tipul nu mi se părea nici pe aproape genul care să raspundă la numele de „băiete”.

Roşcovanul îl privi în timp ce îşi mîngîia mustaţa deasă:

- Egann, spuse înseninîndu-se puţin la faţă. E puţin comic, continuă, pentru că numele înseamnă “flacără mică”, iar eu nu sînt tocmai mic.

Se apucă să rîdă, iar Rud îi întinse mîna zîmbind:

- Nu am nimic cu tine, Egann, sau cu băieţii tăi. Ştiu că vă faceţi treaba cu multă seriozitate, iar eu nu am de gînd să mă opresc în calea voastră. Trebuie să înţelegi însă că am şi eu priorităţile mele, aşa că hai să facem lucrurile în mod corect. Vreau să triplăm paza la intrarea în atmosferă, patrule care să nu lase nici un punct mort, şi radare dintre cele mai performante. Te ocupi de asta pentru mine?

Egann încuviinţă, iar cei doi s-au împrietenit mai repede decît îmi imaginam, şi a fost bine că lucrurile n-au luat o întorsătură urîtă încă din primele zile. Dacă eu eram mîna dreaptă a lui Rudgerus, cu siguranţă acest colos cu părul roşu devenise în zilele ce au urmat, mîna lui stîngă, şi încă o mînă mare şi puternică. După modul în care am planificat ziua, am avut parte de ore lungi în care, la bordul unui vehicul de teren pe care Egann ni l-a pus la dispoziţie am început o lungă inspecţie a întregii colonii. Am asistat la doborîrea unui arbore şi ne-am minunat de îndemînarea băieţilor, pentru că gigantul nu trebuia să se prăbuşească de la înălţimea sa de peste o sută de metri, altfel, căderea necontrolată a 2500 de tone ar fi provocat multe pagube, poate chiar un mic cutremur. Am trecut apoi în halele neomenesc de mari în care trunchiurile erau transportate şi prelucrate de gatere imense, în fine am urmat toate etapele pînă ce lemnul finisat era încărcat în camioanele care îl duceau pînă la cosmo-staţie de unde era distribuit în toată galaxia.

Săptămîna ce-a trecut pînă la finalizarea fortăreţei mi-am petrecut-o făcînd expediţii lungi printre trunchiurile groase, am ajuns pînă lîngă un rîu învolburat, cu malurile abrupte, care curgea printr-o vale adîncă, pe care o tăiase în stîncă. Trebuie să spun că tăcerea acestei planete mi s-a părut încă de la început de rău augur. În afară de arborii uriaşi şi cîteva specii de plante care creşteau pe la umbra lor, solul era acoperit de un covor moale de muşchi umezi. Fără nici o singură apariţie, sunet, al vreunei vietăţi, locul îmi dădea fiori. Nici o gîză, vreun vierme sau vreo pasăre, iar dacă acestea existau, erau ascunse undeva crezînd că un singur sunet le-ar fi dat de gol aducîndu-le astfel moartea. Aveam impresia că întreaga pădure se temea să vorbească. Doar zgomotele îndepărtate ale coloniei mai făceau ca această apăsare ce domnea peste pădure să fie suportabilă. După exact o săptămînă, fortăreaţa fu terminată, seiful adus şi pus în camera din centru. Eu şi Rud ne aflam în faţa lui pentru a depune documentul înăuntru. Spre uimirea mea, în faţa seifului scoase un briceag foarte ascuţit şi îşi decupă o parte din pielea ce-i acoperea piciorul, de sub care scoase documentul.

- Uite, e falsă!

Rîse văzînd cum mă albesc la faţă, apoi depuse hîrtia în interiorul cărţii în care îl găsise, Voiajele lui Abel Tasman, iar cartea în seif, închise uşa şi formă combinaţia secretă.

Pesemne că am stat prea multă vreme izolaţi şi ne-am aşteptat prea puţin să fim pregătiţi pentru ceea ce a urmat. Trecuseră două săptămîni de la sosirea noastră pe planetă, şedere ce ar fi trebuit să se prelungească cu încă o săptămînă, perioadă în care contactul nostru cu cei din afară s-a limitat la mesaje de interes strict profesional. E evident, fapt pe care noi l-am omis, că Guvernul nu avea cum să digere o înfrîngere atît de ruşinoasă, aşa că pregătise terenul pentru a ne pune cît mai mult beţe în roate în avîntul nostru spre îmbogăţire.

Alvin se trezi, luă ziarul de pe marginea biroului, primul ziar ce-i sosea, după ce solicitase zilnic fiecare număr al TerraNews, se lăsă comod în fotoliul din piele şi îşi aruncă privirea peste titluri: PARLAMENTUL ÎMPOTRIVA INDEPENDENŢEI COLONIILOR MAGELLANE, scris cu litere mari pe prima pagină, ZONA 13 FACE NOI VICTIME: ASTROBUS CU TURIŞTI DISPĂRUT FĂRĂ URMĂ! şi în colţul pentru ultimă oră: PROTESTE VIOLENTE ALE ECOLOGIŞTILOR ÎMPOTRIVA TAZMAN INC. PENTRU ARBORII PROTEJAŢI DE PE VÎNĂTOR! Alvin parcurse articolul înjurînd din cînd în cînd, apoi mă chemă în birou, deşi eram chiar în drum spre el, de la Biroul de Relaţii cu Publicul unde fuseserăm înştiinţaţi că urmează să sosească un inspector de la Mediu pentru documentare la faţa locului. Acesta sosi după două zile cu o navă guvernamentală, şi l-am întîmpinat pe acelaşi petec de asfalt unde aterizaserăm la sosirea noastră pe planetă. Tipul nu mi-a plăcut încă de la început, un trup mărunt, sfrijit, părul negru, tuns scurt, cu evidente origini asiatice, cel mai probabil japonez, cu doi ochi artificiali care începuseră să holografieze zona încă de cînd părăsi nava. Evită să vorbească cu noi şi porni direct spre pădure, fără a scoate vreun bagaj sau să ne lase să îi arătăm camera în care trebuia să doarmă.

- Poţi măcar să ne arăţi vreo legitimaţie?! strigă Rud în urma lui. Eşti pe planeta mea totuşi!

Inspectorul se întoarse si veni împiedicîndu-se spre noi, scoase o legitimţie unsuroasă din buzunarul interior al hainei pe care scria INSPECTOR HITOMI, în timp ce ochii continuau să i se învîrtească în toate părţile.

- Am să dorm în navă la noapte, spuse, apoi ne întoarse din nou spatele şi porni către un arbore uriaş, cu acelaşi mers împiedicat. Arbore Mamut! Mă auzi?

Vocea lui piţigăiată făcu un grup de muncitori pe lîngă care tocmai trecea să ridice priviri nedumerite spre el, iar pe noi, să ne să ne plesnim frunţile consternaţi.

- Ăsta chiar încearcă să vorbească cu copacii, am spus, iar Rud clătină dezamăgit din cap.

- Asta ne mai lipsea acum…

Şi totuşi, ce era mai rău încă nu sosise. Inspectorul lipsise din zonă întreaga zi, iar seara Rud avu neplăcuta surpriză să-l surprindă în jurul fortăreţei, studiind-o atent şi făcînd holograme. Noaptea aceea mi-a fost presărată cu tot felul de vise stranii, aşa că n-am prea avut tihnă de somn. Spre dimineaţă, cînd şantierul era în perioada de pauză, între cele două schimburi, am decis să nu las insomnia sîcîitoare fără folos şi să fac o plimbare. Afară era o linişte desăvîrşită, nu se auzea freamătul pădurii, nici o adiere, nici un zgomot, de parcă totul împietrise de groază. Am parcurs şantierul pînă la, de acum cunoscuta cărare ce pătrundea în pădure, spre rîul pe care îl descoperisem, şi încă de cînd am părăsit apartamentul, afară începuse să se lumineze. Am pătruns în pădure şi după doar cîţiva paşi nişte siluete stranii mi-au atras atenţia din întuneric, am cercetat penumbra curios, şi un urlet de groază mi-a scăpat din piept, spintecînd liniştea perfectă. Am luat-o la fugă cît am putut de repede înapoi spre apartament, dar imaginile continuau să îmi rămînă fixate pe retină, făcîndu-mă să tremur necontrolat, să-mi apăs ochii cu mîinile albite de spaimă. Cadavrele muncitorilor din schimbul de noapte erau peste tot în jurul meu, odată cu potopul de lumină ce inundă luminişul în care se afla colonia, atîrnate cu capul în jos de crengile arborilor, învelite în ceva ce semăna extrem de bine cu pînza albă de bumbac, cu ţesătură în pătrăţele care se foloseşte adesea la bandajarea rănilor. Am intrat tremurînd în cabanele paznicilor care dormeau duşi, am alertat pe toată lumea, şi o panică cum n-am mai văzut vreodată i-a cuprins, paznicii tremurau cu armele în mînă, întorcîndu-se în toate părţile, tresărind la fiecare zgomot, iar spectacolul macabru avu acelaşi efect asupra muncitorilor treziţi din pricina zarvei. În scurt timp întregul şantier vuia de oameni, muncitorii se adunaseră în grupuri, înarmaţi, şi se strînseră în jurul fortăreţei.

Erau cu toţii livizi, iar trupurile lor vînjoase se făcuseră parcă deodată mici, neînsemnate, ceaţa care acoperea cam de

o palmă solul băga şi mai tare spaima în ei. Mi-am făcut loc printre ei, am intrat în fortăreaţă şi l-am trezit pe Rudgerus care mă privi buimac de somn, fără a înţelege o vorbă din cele ce îi spuneam. L-am apucat de braţ şi aproape că l-am tîrît după mine pînă afară, iar muncitorii n-au avut puterea să reacţioneze în nici un fel la vederea lui. Miliardarul privi tăcut în jur, cu un calm pe care mi-a fost cu neputinţă să îl înţeleg. Un zgomot obişnuit făcu mulţimea de oameni să se întoarcă spre pădure, un vîjîit ce se repeta în fiecare dimineaţă odată ce lumina se revărsa peste planetă, se auzi în depărtare şi se apropia rapid spre colonie. Picuri reci, mari şi grei se abătură asupra noastră, aducînd ploaia ce uda cu regularitate pădurea în fiecare dimineaţă. Ne-am adăpostit cu spaima în inimi, fiecare pe unde am putut, doar Rud porni în fugă spre nava inspectorului Hitomi şi lovi cu pumnul în carlingă, de mai multe ori, pînă ce uşa se deschise şi inspectorul se ivi, cu ochii lui ciudaţi.

- Ce e cu scandalul ăsta? Aşteaptă o clipă!

Intră înapoi în navă şi după cîteva minute apăru din nou, îmbrăcat într-o pelerină albastră şi încălţat cu nişte cizme mari, care îi ajungeau pînă la genunchi. În tot acest timp, apa şiroia de pe frunzele mari ale arborilor direct pe trupurile învelite de parcă ar fi fost atîrnate acolo pentru acest unic motiv. Pe rînd, acestea începură să se desprindă izbindu-se de muşchiul îmbibat cu apă, apoi să se descompună de parcă solul le-ar fi tras în el. Pe cînd Inspectorul îşi făcu apariţia totul dispăru de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic. O rumoare străbătu întregul grup de oameni la gîndul că, fără acea plimbare matinală a mea, jumătate din muncitori ar fi dispărut fără ca cineva să ştie unde şi cum anume se întîmplase. Rud îl apucă de gît pe inspector şi încet, cîte puţin din golanul de dinainte ieşea acum la suprafaţă.

- Ce le-ai făcut, nenorocitule?

Îl trînti cît colo în noroi şi, înainte să se ridice, îl burduşi cu lovituri de picioare în abdomen. M-am grăbit să-i despart pentru îmi venea greu să cred că inspectorul, cu trupul lui mărunt, ar fi putut să mă ridice măcar pe mine de la pămînt, darămite ditamai muncitorii de doua ori cît mine.

- Desigur, i-am spus, trebuie să fie vorba despre ceva ce Inspectorul, sau ce anume o fi, a adus cu el în navă.

Asta îl făcu pe Rud să o rupă la fugă înapoi spre navă. Nu găsi nimic, aşa că se întoarse, îl înfăşcă pe Hitomi, intră în

fortăreaţa cu chipul îngheţat de un gînd anume şi porni în fugă de-a dreptul spre seif. Împreună cu Hitomi l-am aşteptat în anticameră, cîteva secunde lungi, şi cînd Rud apăru în prag, palid, cu cartea frunzărită căzîndu-i din mînă, am înţeles că documentul dispăruse, aşa că n-am găsit putere să reacţionez cînd japonezul o tuli de lîngă mine, se furişă pe lîngă gărzi, şi cu toate strigătele lui Rud de a nu-l lăsa să fugă, se urcă în navă şi decolă înainte ca noi să putem face ceva.

- Nenorocitule! urlă Rud în urma lui.

Apoi o luă în goană spre turnurile de control şi începu să răcnească în staţii către cei de la Controlul Planetar, dînd indicaţii cu privire la navă. Rapid, cîteva patrule interceptară nava în afara atmosferei şi porniră în urmărirea ei. dar cum poţi opri una dintre navele guvernului cu o navetă de patrulare cînd primeşti indicaţii clare să nu cumva să o dobori? Raidul acesta pe urmele presupusului hoţ, nu numai că nu avu nici un rezultat, dar scoase la iveală ceva încă şi mai cumplit: o întreagă flotă a guvernului era camuflată în spatele Pescarului, flotă ce porni imediat la atac, de îndată ce Hitomi le confirmă că Rudgerus Alvin Tazman nu se mai află în posesia documentului. Atacul fu scurt, oamenii noştri prea speriaţi pentru a risposta, iar navele, nepregatite pentru un atac atît de masiv, au căzut una după alta pradă rapizilor vînători inamici. Controlul total asupra întregii colonii fu preluat în mai puţin de două ore de la începerea atacului, iar eu şi Rud ne-am trezit gonind prin pădure, cu cîteva lucruri pe care am apucat să le luăm în grabă, cu toate că nici unul dintre noi nu spera că vom scăpa cu viaţă. Navele lor au survolat pădurea toată ziua, trupele au fost mereu pe urmele noastre, aşa că a trebuit să fim în mişcare întreaga zi, fără un singur minut de repaus. Ne îngrozeam la gîndul că putem cădea în capcana lor în orice moment, pentru că fuga noastră era foarte dezordonată şi în multe momente nici măcar nu ştiam unde ne aflăm. Odată cu lăsarea serii ştiam că sîntem mai puţin vulnerabili, aşa că ne-am oprit să ne odihnim lîngă un trunchi gros. Şiroitul unei ape ce se auzea în apropiere ne-a atras atenţia, pentru că eram însetaţi, iar Rud luă rucsacul împreună cu cele două recipiente aproape goale şi se îndreptă spre pîrîu să le umple în timp ce eu răsuflam cu greu sprijinit de trunchiul uriaş. Nişte foşnete subtile din apropiere mă făcură să sar

îngrozit în picioare, să o iau la goană împrejurul copacului şi să nimeresc direct în mîinile urmăritorilor.

- Unde e celălalt? urlă comandantul echipei. Unde?

- E mort, am strigat disperat. E mort, jur!

Comandantul mă privi neîncrezător, făcu un semn către ceilalţi şi m-am văzut luat pe sus şi dus într-o navă mare, care decolă împreună cu altele ce survolau în depărtare, şi am fost dus înapoi în colonie şi închis în camera seifului din fortăreaţă.

Pînă aici mi-a fost uşor să povestesc faptele al căror martor am fost, evenimentele ce au urmat s-au desfăşurat departe de privirea mea, aşa că va trebui de acum încolo doar să presupun cum s-au petrecut, pentru că, după cele ce au urmat, Rudgerus Alvin Tazman n-a mai fost omul care ar fi putut să îmi povestească. Drept vorbind, nu l-am mai văzut de atunci faţă în faţă decît o singură dată. Iată dar, cu toate că povestea se spune în multe alte feluri, cu ce convingere trăiesc eu despre cele ce s-au petrecut:

Alvin Tazman păşi pe muşchiul moale, fără a face vreun zgomot, cu urechile urmărind sunetul apei şi curînd ajunse la un pîrîiaş ce curgea clipocind alene. Scufundă cele două recipiente în apa rece şi limpede, le umplu rapid, apoi se ridică în picioare, le puse în rucsac şi se grăbi spre prietenul care îl aştepta vreo cincizeci de metri mai departe. Începuse de ceva vreme să se lase întunericul, aşa că trebui să facă cîteva ocoluri bune pînă să găsească drumul. Ieşi precaut de după un dîmb şi zări nişte oameni la doar cîţiva paşi în faţă, în uniformele guvernului, ce-l duceau cu mîinile legate la spate pe prietenul său spre una dintre navele silenţioase special create pentru misiuni de urmărire. Se trase speriat înapoi, se întinse pe muşchiul umed şi-şi acoperi faţa cu palmele.

“N-ar fi trebuit să-l las singur!” se învinovăţi, cu toate că nu era cu nimic responsabil de ceea ce se întîmplase.

Se tîrî pe burtă spre nişte rădăcini încurcate care formau scorburi mari şi intră înăuntru. Locul i se păru ideal să se ascundă peste noapte, aşa că se adînci în întuneric şi se întinse pe muşchiul uscat, puse rucsacul sub cap şi închise ochii. Era stors de puteri însă nu avea cum să adoarmă, după toate cele ce i se întîmplaseră, după felul în care soarta îi puse toate în faţă de-a gata, scoţîndu-l din mizeria în care trăia, iar acum îi juca această festă.

Totuşi nu putea să-şi dorească să se întoarcă la viaţa dinainte care nu-i oferea nimic mai bun, nici o oportunitate pentru un viitor, pentru o viaţă mai bună. Începu să se gîndească la toate, să înţeleagă cum inspectorul acela atît de neîndemînatic reuşise să-l păcălească şi ceva nu se lega în toată povestea. N-ar fi avut cum să ucidă de unul singur toţi muncitorii. Dacă ar fi pătruns în sala seifului şi ar fi luat documentul, de ce n-a plecat imediat ce s-a întors în navă, cînd ar fi putut să plece neobservat?

Adormi gîndindu-se la toate acestea şi un gînd, o idee i se născu în minte, dar se pierdu în năvala de vise care veniră odată cu somnul adînc.

Îl trezi răpăitul ploii spre dimineaţă, şi se trase la o parte de apa care începuse să-i şiroiască pe lîngă picioare. Trebui să mai stea o oră întreagă în scorbură, pînă ce ploaia se opri. Apa intră repede în pămînt, absorbită de pătura de muşchi ce îl acoperea, aşa că Rud nu întîmpină nici o greutate din pricina ei după ce ieşi precaut din scorbura mare a arborelui ce-i servise drept culcuş. Plecă privind bănuitor în toate părţile, cu rucsacul în spate, şi merse vreme de două-trei ore, ocolind trunchiurile uriaşe ale arborilor, ferindu-se de tot felul de rădăcini şi plante care i se agăţau de haine, pînă ce se trezi într-o poieniţă de forma unui culoar lat de vreo treizeci de metri, care se continua în linie dreaptă, formînd un pătrat perfect în jurul unui grup mare de arbori cărora, din pricina ierbii înalte ce îl depăşea în înălţime, Rud nu reuşea să le vadă decît coroanele uriaşe. Muşchiul moale şi gros de sub picioare dispăru lăsînd loc unor lespezi mari de piatră prin care ierburile puternice îşi săpaseră drum spre soare. Rămase surprins cînd, de cealaltă parte a culoarului, îl întîmpină ultima imagine la care se aştepta: aceiaşi arbori uriaşi, perfect aliniaţi, formînd şiruri lungi ce se pierdeau atît cît putea să vadă cu ochii, iar în trunchiuri, de jur-împrejur, găuri rotunde pătrundeau în lemnul de esenţă tare, la distanţe egale una de cealaltă. Rud se învîrti uimit în jurul copacului şi se opri lîngă unul dintre orificii, ce se afla la mai puţin de o jumătate de metru deasupra solului, şi, cum acesta era suficient de mare să încapă înăuntru porni prin culoarul circular, tăiat perfect în lemn, şi după puţin timp se trezi într-o încăpere largă, circulară, în mijlocul copacului, cu un diametru de vreo zece metri, nu foarte înaltă.

Pereţii erau acoperiţi cu muşchi şi un miros de vechi stăruia în încăpere. În penumbra ce domnea în camera goală, Rud reuşi să distingă nişte scări ce porneau în spirală pe lîngă perete, urcînd spre un nivel superior. Urcă scările ce formau un culoar, în jurul trunchiului, pînă se trezi lîngă intrarea unei alte camere, la fel de mare, însă mai luminată.

Camera aceasta nu mai era goală, tot felul de obiecte de mobilier, ustensile sau alte lucruri erau aranjate în cel mai tacticos mod. Peste toate acestea se lăsase un strat gros de praf, muşchiul pătrunsese şi în această cameră făcînd totul să pară părăsit, o ruină a unei civilizaţii care, se pare, trăise bine-mersi multă vreme în aceste păduri uriaşe. Rud îşi petrecu ziua umblînd din cameră în cameră, din copac în copac, fascinat cu fiecare nouă descoperire în casele foştilor locatari. Uneori, pe pereţi, în locuri unde muşchii nu acoperau complet lemnul neted, descoperi frumoase părţi de gravură ce redau viaţa băştinaşilor, portrete de familie sau pur si simplu desene ornamentale. Moblierul era în general acelaşi, cu mici variaţiuni de formă şi mărime, vase de tot felul, sculptate în lemn, mari şi mici, iar Rud se afla tocmai într-o încăpere mai mare care, probabil, era un depozit, pentru că era ticsit cu astfel de vase.

Îi atraseră atenţia două vase înalte, de două ori cît el în înălţime şi improviză o rampă să vadă dacă nu cumva se aflã ceva înăuntru. Desprinse cu grijă capacul din frunze lipite una de cealaltă şi privi înăuntru cu grijă, luminînd interiorul cu o făclie care avea un dispozitiv de aprindere automată pe mîner şi care se găsea la intrare în majoritatea camerelor. Un schelet mic, pe fundul vasului, îl făcu să sară înapoi, cu spaima, şi să cadă de pe rampă pe muşchiul aspru.

De cel de-al doilea vas se apropie mai precaut, ciocăni cu degetul în el să vadă dacă e plin sau gol, apoi se urcă din nou pe rampă şi-l deschise şi pe acesta. Vasul era plin cu un ulei de culoarea mierii ce mirosea frumos, consistent, iar Rud nu se putu abţine să guste. Înghiţi substanţa de pe deget, iar oboseala şi foamea îi dispărură pe loc, de parcă ar fi avut parte de o masă copioasă, şi ar fi dormit o noapte întreagă. Se simţea viguros, plin de energie, aşa că luă cele două recipiente pentru apă şi le umplu cu substanţa miraculoasă.

Tresări cînd auzi un zgomot uşor în apropiere şi o tuli afară, dar, cu tot sentimentul că este urmărit, nu văzu pe

nimeni. Adună un braţ de făclii şi urmări drumul care pornea din cealaltă parte a aşezării spre dealurile acoperite de stînci din depărtare şi ajungea pînă la intrarea într-o peşteră înaltă, întunecoasă. Pentru că începuse să se însereze, hotărî să îşi pregătească acolo un loc unde să doarmă peste noapte. Nu ştia de ce, dar locuinţele acelea din interiorul arborilor, odată cu lăsarea întunericului îl făceau să se simtă expus, cuprins de o panică pe care nu putea să o înţeleagă. Peştera însă îi dădea un vag sentiment de siguranţă, de parcă ar fi fost unul dintre oamenii cavernelor care, de teama fiarelor, se retrageau noaptea în liniştea peşterilor, departe de agitaţia nocturnă. Întunericul se lăsase treptat, dar o insomnie enervantă ţinea somnul departe de Alvin. Ieşi în gura peşterii şi departe, deasupra pădurii, Pescarul se ivea încet, luminînd noaptea cu razele lui albastre, şi, după puţin timp, întregul disc, albastru-cenuşiu, cu spirale albe presărate ici colo, luă în stăpînire cerul Vînătorului.

Se întoarse în peşteră cuprins de un fior de groază, de parcă toate furtunile de pe Pescar îşi găsiseră deodată loc în mintea sa. Luă o făclie si plecă să exploreze tunelurile mari ale peşterii, de parcă ceva îl chema într-acolo, o forţă căreia nu putea să-i reziste, o forţă căreia nu voia să-i reziste. Merse mulă vreme printr-un tunel lung, pînă ajunse într-o fundătură, loc în care culoarul de piatră se lărgea formînd o încăpere în mijlocul căreia trei lespezi late de piatră formau o masă, poate un altar. Se apropie cu făclia de pereţi şi văzu că aceştia erau acoperiţi cu nişte desene rudimentare care înfăţişau oameni, animale ciudate despre care Alvin nu ştia să fi existat, insecte mari cărora oamenii le închinau ofrande, scene în care animale uriaşe cădeau pradă în mîinile vînătorilor. Alvin urmări desenele ce acopereau pereţii, povestind în ordine o istorie, fapte ale oamenilor care trăiseră pe aceea planetă din vremuri străvechi şi, înainte de a ajunge la capăt, la sunetul unei voci, a lui însuşi, dar pe care totuşi o auzea răspicat venind din gura altcuiva, îngheţă de spaimă.

- Am avut multe de învăţat de la ei, pînă să nu-mi mai fie de folos!

Întoarse speriat făclia în toate părţile însă nu reuşi să vadă nimic. Vocea se auzi din nou, de data aceasta nu a lui însuşi, ci a prietenului său, pe care guvernul îl capturase.

- Asta, probabil, îţi aparţine!

Alvin întoarse din nou făclia şi de data aceasta, în faţa lui, pierzîndu-se în întuneric se afla o creatură ce-l făcu să albească deodată, să simtă cum picioarele i se înmoaie, nu-l mai ascultă şi încep să tremure necontrolat. Doi ochi mari, alungiţi spre exterior se întîlneau cu o altă pereche de ochi mai mici, în lateral, şi împreună îl fixau din întuneric. Capul mic continua cu două fălci alungite, ce se terminau în doi cleşti masivi, corpul acoperit de o platoşă neagră, lucioasă, se unea cu capul printr-un gît lung, aparent fragil, iar cele opt picioare îi dădeau o mobilitate aparte. Pe partea din spate a capului avea încă două perechi de ochi, mai mici, iar între cei doi cleşti, un tentacul se prelungea la nevoie, terminîndu-se cu un alt ochi, mobil, asemenea celor pe care îi au melcii.

Departe de a părea masivă, greoaie, această apariţie avea în ea însăşi o delicateţe cum Alvin nu mai văzuse decît la păianjenii care însă nu erau mai mari decît, cel mult, palma sa. Creatura din faţa lui, semăna oarecum cu un păianjen, însă mărimea făcea să ţi se umple inima de spaimă, să înceteze cîteva clipe să mai bată, apoi să înceapă iarăşi, cu putere, să pulseze cu zgomot făcînd venele să vibreze. În unul dintre cleşti, creatura ţinea documentul, cel pe care Alvin îl păstrase ascuns în seiful din Fortăreaţă şi lucrurile începură să se lege, golurile de logică să se umple. Monstrul din faţa sa era un ucigaş desăvîrşit care doar îşi ducea la capăt un plan, iar el, Rudgerus Alvin Tazman, o piesă măruntă în acest plan. Încheieturile începură să i se întărească, picioarele încetară să-i mai tremure, iar ochii priviră cu hotărîre în cei ai bestiei.

- Da, spuse. Documentul îmi aparţine.

- Vreau să-mi răspunzi la cîteva întrebări, răspunse creatura şi parcă în faţa lui Alvin stătea însuşi Inspectorul Hitomi, atît de bine îi era imitată vocea. În primul rînd, continuă folosind aceeaşi voce piţigăiată a Inspectorului, cîţi asemenea ţie se află acolo de unde vii?

- Mai mulţi decît îţi poţi imagina. Cel puţin 22 de miliarde, răspîndiţi în toată Galaxia.

Un zumzet neplăcut se auzi dinspre capul monstruos şi Alvin îşi ţinu respiraţia pentru cîteva secunde.

- Cine eşti tu, întrebă Alvin cu reţinere în glas.

Cu toate că nu se aştepta la un răspuns, după un moment de

tăcere, bestia vorbi, de această dată folosind vocea roşcatului Egann.

- Aşa cum numiţi voi planeta, aşa îmi e numele. Vînătorul. Spune-mi, cine eşti, Rudgerus Alvin Tazman? Şi ce înseamna hîrtia aceasta pentru tine?

- Sînt propietarul acestei planete, iar hîrtia este cea care îmi dă acest drept...

Zumzetul acela neplăcut se auzi din nou, iar Vînătorul se apropie pînă la cîţiva centimetri de Alvin.

- Asta e planeta mea, se auzi o voce nervoasă pe care Alvin nu reuşi să o recunoască, iar voi sînteţi prada pe terenul meu de vînătoare.

Apropie cleştii unul de altul să taie documentul în două.

- Dacă îl distrugi, n-o să mai ai nici o şansă împotriva lor. Dacă pe mine mă poţi opri, cu ei nu ai nici o şansă! Sînt prea mulţi, sînt prea bine înarmaţi. La nevoie pot să te ardă pe tine, cu toată planeta ta, fără ca nimeni să poată obiecta ceva. Dar eu sînt unul de-ai lor, eu am drepturi şi cît timp am documentul pot ordona să fii lăsat în pace.

Vînătorul lăsă să treacă un timp de tăcere, timp în care probabil îşi calcula posibilităţile, apoi, folosind pentru a doua oară vocea lui Alvin, spuse cîteva cuvinte care făcură să îi îngheţe sîngele în vine.

- Am să-i ucid pe toţi, iar tu mă vei ajuta!

Documentul căzu legănîndu-se la pămînt, iar Vînătorul dispăru în întuneric, lăsîndu-l pradă unei disperări cumplite. Alvin încercă să se calmeze, să găsească o cale de scăpare. Avea documentul, trebuia să plece cu el de pe planetă, să caute refugiu la Forurile Galactice, să avertizeze armata de pericolul de moarte şi cumva să scape de această bestie, de acest ucigaş. Făcu drum întors, cu făclia în mînă, pînă ce ajunse la intrarea în peşteră. Nu se temu să iasă afară, noaptea era luminată de Pescarul ce atîrna deasupra, pe boltă, iar dacă El, Vînătorul, ar fi dorit să-l ucidă, ar fi făcut-o pînă acum. Gîndul acesta îi trezi în minte o idee pierdută, ce parcă se afla dintotdeauna acolo, căutînd doar prilejul să se facă înţeleasă. De ce el, Rudgerus Alvin Tazman, se mai afla încă în viaţă? Vînătorul acesta, asasinul, pesemne un animal obişnuit în alte vremuri, avea o calitate care le lipsise tuturor celorlalte: aceea de a învăţa şi de a folosi, depăşind orice fantezie, aceste

învăţături pentru a face ceea ce îi plăcea cel mai mult. Să ucidă. Mai departe de lupta surdă pentru supravieţuire, sau pentru supremaţia unui teritoriu, făptura aceasta perfect înzestrată trăia doar pentru singurul scop de a învăţa, de a asimila cunoştinţe pe care mai apoi să le folosească în urzeala unor planuri ce-l făceau cel mai redutabil ucigaş din toate timpurile. Iar de la el încă nu învăţase nimic. De aceea se mai afla în viaţă. Alvin se jură pe sine să-l înveţe cea din urmă lecţie.

Ascunse bine hîrtia ce însemnase atît de mult pentru el şi se întoarse din drumul spre Colonie unde sperase să reuşească să se furişeze, să fure o navetă şi cumva să se facă scăpat. Se întoarse înapoi în grotă să urmărească pînă la sfîrşit istoria înscrisă pe pereţi de foştii locuitori. Spera să afle acolo cheia pentru planul ce i se contura tot mai limpede în minte. Urmări şirurile de desene ce se terminau brusc, cu înfăţişarea unui păianjen uriaş care ucidea oamenii, cu imaginea unei grote cu trei braţe şi în fiecare dintre ele, cîte un simbol. În primul, bestia dormind, în cel de-al doilea un altar pe care acesteia i se aduceau ofrande, iar în al treilea, un obiect de forma unui ou, în interiorul căreia se afla un păianjen mic, un pui probabil.

Rămase tăcut, încercînd să înţeleagă ce anume ar fi putut să însemne toate acestea, apoi, luminat de un gînd se întoarse la punctul unde peştera se împărţea în trei şi porni pe ultima dintre ele, fără a se pripi, ştiind exact încotro merge.

De la un timp, îl întîmpină o lumină plăcută, iar în capătul tunelului un hău mare, presărat cu diamante ce radiau o lumina calmă. Groapa imensă era, spre surprinerea sa, presărată cu mii de ouă de un alb pur, aproape fosforescent, egale în mărime, egale în formă, cu excepţia cîtorva care ieşeau în evidenţă prin mărimea exagerată. Lui Rud îi trebui mai puţin de un minut să înţeleagă în faţa a ce anume stătea. Propria sa voce îl luă din nou pe nepregătite, fapt prea ciudat pentru a se putea obişnui cu el, şi se trezi din nou faţă în faţă cu Vînătorul care, de data aceasta, i se relevă în toată splendoarea sa: picioarele subţiri, formate din trei segmente erau ascuţite, veritabile arme.

- Mîine ei vor ieşi din ouă. Mîine începe vînătoarea! Mîine nu va mai fi nimeni pe planetă! Apoi vom pleca după toţi ai tăi…

- Vrei să spui că toţi cei de aici…

Înţelegînd ce anume ar fi vrut să spună, Vînătorul începu să-i explice cum anume stau lucrurile.

- Trebuie să ştii că m-am plictisit cumplit în aceşti trei ani în care am aşteptat după ei. Iar din ouăle astea n-or să iasă “fraţi de arme”, ci doar nişte victime, la fel de jalnice precum cele din urmă cu trei ani, şi cele dinaintea lor. Dar de data asta facem jocul frumos. Tu ai să-i înveţi cîteva lucruri şi dacă reuşeşti să rămîi în viaţă după ceea ce are să urmeze, eşti liber să pleci.

Dispăru la fel cum apăruse, iar Rud se trezi singur, dezamăgit în faţa unei grote uriaşe cu ouă de asasin, şi cît de ciudat suna asta, el trebuia să îi înveţe cum să ucidă, cînd el însuşi nu omorîse vreodată pe cineva, cînd pur si simplu nu avea ce să îi înveţe.

Coborî în grotă, pe gînduri, şi se aşeză lîngă ouă, iar după un timp, cînd planul i se contură în totalitate, adormi.

Generalii Guvernului nu au crezut niciodată în spusele mele cum că Rud murise în urma atacului, aşa că încă de a doua zi, vulpile-şopîrlă, sau vulpile de smarald cum mai erau ele numite adesea, fură eliberate în pădure pe urmele fugarului. Cu zece astfel de animale pe urme, Rud avea şanse infime de scăpare. Trecuseră zece zile de captivitate, fără nici o veste, fără vreo speranţă. În colonie munca se reluase deja de cîteva zile, iar eu urma să fiu transferat, la sfîrşitul zilei, spre una dintre închisorile statului, unde urma să fiu judecat pentru acte împotriva siguranţei Confederaţiei, pentru fals în acte oficiale, complicitate la tentativă de omor şi încă cîteva acuzaţii la fel de neplăcute. Dacă, aparent, atmosfera în colonie era una liniştită, lipsită de incidente, în realitate Vînătorul supraveghease aproape continuu activităţile fiecăruia în parte în planul său de a zbura spre cer, spre cele 22 de miliarde de victime.

Ploaia de dimineaţă se prelungi pînă spre amiază în aceea zi, ziua mohorîtă era completată de o ceaţă densă, rece, care pătrundea parcă pînă în măduva oaselor. Întreaga zi Vînătorul nu apăruse deloc în preajma Coloniei, fiind ocupat să hăituiască vulpile care hoinăreau fără scop de zile întregi, prin pădure. Un zgomot cunoscut, pe care îl aşteptase de trei ani, se desluşea dintre celelalte cîteva zeci de mii pe care le auzea în acelaşi timp şi răzbătu pînă la el de la distanţa exactă de trei sute cincizeci de metri. Sunetul se intensifică treptat, din o sută de locuri la început, două sute, apoi de peste tot în jurul lui. Îi era imposibil să le facă faţă tuturor în acelaşi timp, aşa că îşi

calculă o cale de ieşire, dar se văzu închis într-un cerc perfect. Făcu un salt înalt, pe trunchiul unui arbore, evită în ultima clipă un vînător asemeni lui însă de două ori mai mic, se strecură printre alţi doi sărind din trunchi în trunchi. Spintecă cu picioarele ascuţite alţi doi care îi ieşiră în faţă şi, în tot acest timp, calculă infinite posibilităţi ce îi puteau oferi un avantaj în faţa inamicilor săi. Cu toate acestea nu reuşi să afle nici o breşă în mişcarea lor. Se văzu încolţit de două mii de asasini care colaborau între ei, care, în loc să se vîneze reciproc, se ajutau în singurul scop să îl învingă pe El. Îl cuprinse o furie cumplită în faţa acestei neputinţe pe care de atîtea ori o zărise în ochii victimelor sale şi care îi oferea atîta satisfacţie. Se pregăti de un ultim atac. Dacă trebuia să moară, măcar să o facă cu onoare. Se aruncă înainte doborînd dintr-o singură lovitură zece asasini, lovi din nou şi alţii zece căzură dezmembraţi. Totuşi, adversarii evitau să-l atace decisiv, iar faptul acesta îl făcu să-i lovească cu şi mai multă furie.

- Opreşte-te!

Vocea pe care de atîtea ori o imitase se auzi din mii de locuri deodată, aşa că se opri, ca la un ordin, de parcă împietrise. Din spatele zidului viu de asasini ce-l împrejmuia, Rudgerus Alvin Tazman îşi făcu loc pînă în faţa Vînătorului şi spuse şoptind cîteva cuvinte pe care doar ei doi puteau să le desluşească.

Ploaia încetă să cadă peste Colonie. În faţa unei clădiri pătrate doi oameni se priviră timp de cîteva secunde. Pentru ultima oară în viaţa mea, Rud se afla înaintea mea, cu o privire pe care n-am putut să o recunosc, iar cu vocea care venea de pretutindeni îmi spuse să plec, să fug cît mai departe. Am luat-o la goană spre nava cu care veniserăm împreună pe planetă, am intrat înăuntru şi am decolat. Armele cu plasmă nu avură timp să lovească, oamenii să reacţioneze. În urma mea, peste întreaga planetă se lăsă liniştea finală, netulburată de maşinăriile oamenilor, de vocile lor ascuţite şi paşii nesiguri. Întreaga flotă asoliză apoi pe planetă la comanda clară, limpede a generalului care venea prin staţiile de emisie. Navele staţionară cîteva momente, apoi decolară din nou, la unison, parcă la comanda unui singur om, extensii ale propriei sale voinţe, de parcă un singur om se afla în acelaşi timp în fiecare dintre ele. Roiul de nave făcu praf apărarea planetară şi după

trei zile primi aprobarea să treacă prin cosmo-staţie cu destinaţia Terra. Rudgerus Alvin Tazman zări Planeta Albastră prin geamul navei sale şi o ură de moarte se născu în inima lui. Vînătorul învăţase ultima lecţie de care avea nevoie, aceea a ascultării, a supunerii, iar oamenii, cei asemenea lui, o vor învăţa de asemenea. Întreaga Confederaţie căzu pradă asasinilor lui Tazman, întîi Terra, apoi lume după lume, în tăcere, din întuneric.